

MÁHR GÁBOR

a néptánc táborban

Retteneteset táncoltunk volna,
de ebből egy szó sem igaz,
mi otthon maradtunk,
unatkoztunk,
és már a világ végére kívánkoztunk volna.
És hirtelen ezer medve közé kerültünk,
mert azt mondtam a barátomnak,
holnap megyek Kalotaszentkirályra, a néptánc táborba,
azt mondta, ő is jön, de akkor menjünk autóval.
Megérkeztünk, minden csupa talány, a barátom délben szalonnázik,
én beállok az embertelenül hosszú sorba ebédelni, van ebédjegyem,
előfizettem rá, és tűz a nap. A kocsiban még be is csatolta magát,
nehogy kiessen a nihilbe, de akkor még jó volt,
mert nagyon szép volt, és szerelmével elcsábított.
Komplexus nőtt az agyamban, de nem is olyan kicsi,
beborította majdnem az egész agyamat.
Nem tudtam másra gondolni, mint a szerelemre,
erre a hirtelen jött szerelemre.
Ő írta a levelébe, hogy ma már nem „mutrázik”,
nem színészkedik, ahogy én ezt kivettem a sorából.

retteneteset táncoltunk

pereg az idő, mint az orsó, és azt veszem észre,
beissza a szervezetem az ő üde vérét,
s azok a hatalmas bálók,
a fiatal legény Kalotaszentkirályon,
én annyi kalotaszegi verset írok a porról,
olyan üdülésforma volt, csak egy kerti séta lendült kirándulássá,
és mindig és mindenhol a múzsám kísért mindenhova,
én csalódtam önmagamban, hát nem tudom felkapni ezt a csitrit?

Hát én az ő álmában nem jártam, csak az ő ágyában aludtam,
de ő nem aludt velem, a reggeli áttetsző hálóinge,
és sorolhatnám tovább a beguruló kegytárgyakat, a görög- és sárgadinnyét,
amit a piacon vettem neki, meg a testvérének, és nekik adtam ajándékba,
ő mindig csak „mutrázott”,
az ördög angyalát és felszolgálólányát kértem meg,
hogy ne ő színészkedjen benne, hanem a jó illatú nevetések,
és a még finomabb édenmosolygások jöjjenek az ihletemre,
itt, az ablakom alatt gyülekezzenek,
de alig hallják a vezényszavakat, mert mindegyik mobiltelefonozik,
sőt, még a másik fülével is ráfigyel,
jól van, én megegyeztem,
nézzék a violát, vagy a lilát, az éden gyöngé illatát, mert hát ez mind az édenről szól,
kiragadtam ezt Kalotaszegről, kirángattam a múzsámmal együtt,
jött magától,
és nem volt vita kopott Trabantunkban, míg a mezőn gyakoroltunk,
ő ült a vezetőülésben, aztán egy macskát elgázoltunk,
úghogy halálhírem hallatán te örvendjél,
mert én halottan is rólad fogok írni,
és ott leszek eltemetve, beborít majd a kalotaszegi por, ahol volt a legendás tábor,
és mi retteneteset táncoltunk.